
Takáts Gyula

„A KÖZELÍTŐ TÉL” UTÁN

Ki tudja
hányadik világ
s a berki égerfák alatt
Vele bolyongva, mindig ott
hallotta és hallgatja Csú:
„Pucoktúrás és Mont Blanc sem örök...”

Tűnődve így
a Mindenek apró ligetjiben,
kicsi szőlőhegyén
a Boreászok
és Uránuszok szavát
tücsök-kottára téve át,
hólyag-hártyán,
üveglapon az égerek között
írja egyre csak Csú Fu
a rejtett végtelen
és a magány falán,
„A közelítő tél”
és az „Itt a tél” után
a Nagy Falon is át
a pillanat-világ szavát tovább...

VILLÁMTÓL LOMBOSAN

Amit óhajtva
sejtett Berzsenyi,
a berki pákász
és a szákja néha megleli...

És nádasok között
a sötét berken át
ahogy ballag haza,
se gyertya, se kanóc,
ajtót nyit rá az éjszaka...

...S ahogy ragyog, fénylik
egyre csak tovább
– mint pákászát a szák –
s amit óhajtva
sejtett Berzsenyi,
megszólítja a sötét...

És gesztenyékertje alatt,
a lép fölött
az alvó hattyúk,
rozsdás rácsok között
dőlt házában
az asztalán, lidércein,
tolla alatt
akár a fák,
villámtól lombosan
ragyog a fénylő világ...

A TÉLEN TÚLI

Majd, hogy fehér legyen a tél
az ősz maga rajzolta meg magát...
Csu is kiült a kertjibe,
de hiába is rajzolgatott,
nem jött tavasz, se ősz, se tél,
csupán egy kék szírom
repült füzetjibe
és a kék szírom
mély árnyéka alatt
rajzolni kezdte már
a télen túli idő
hosszú, ötödik évszakát...